

derpaa stille — ligesom prøvende — sin Haand hen paa hendes, der laa blottet ved Siden af hende paa Stolesædet. Hun tog ikke Haanden til sig. Hun mægtede det ikke. Hun var allerede bleven overvunden af denne stumme Bøn om en Forsoning. Dog kunde hun ikke faa sig til at besvare hans Haandtryk eller til at møde hans Blik, hvad han tydelig nok ventede paa. Hendes Stolthed led endnu for meget under, at hun var saa modstandsløs overfor hans Kærtegn.

»Hvor din Haand er kold,« sagde han. »Du fryser vist. Skal jeg ikke hente dig et Sjal?«

»Nej. Jeg har det godt.«

»Trækker det ikke paa dig henne fra Døren?«

»Nej. Jeg kan ikke mærke noget.«

»Men alligevel. Vil du ikke — —?«

»Nej nej — lad dog være!«

»Som du vil, min Ven!«

Der havde været noget utaalmodigt og forpint i hendes Tone. Derfor klappede han hendes Haand og førte den op imod sit Bryst saaledes, at hendes Arm kom til at hvile i hans. Samtidig lænede han sig endnu lidt mere over imod hende, saa ogsaa deres Skuldre fortroligt berørte hinanden. Da hun gjorde Mine til at trække Haanden til sig, holdt han den fangen ogsaa med sin anden Haand; hvorpaa han hviskede hende ind i Øret med det Tonefald, som hun kun kendte fra deres Elskovsnætter, og